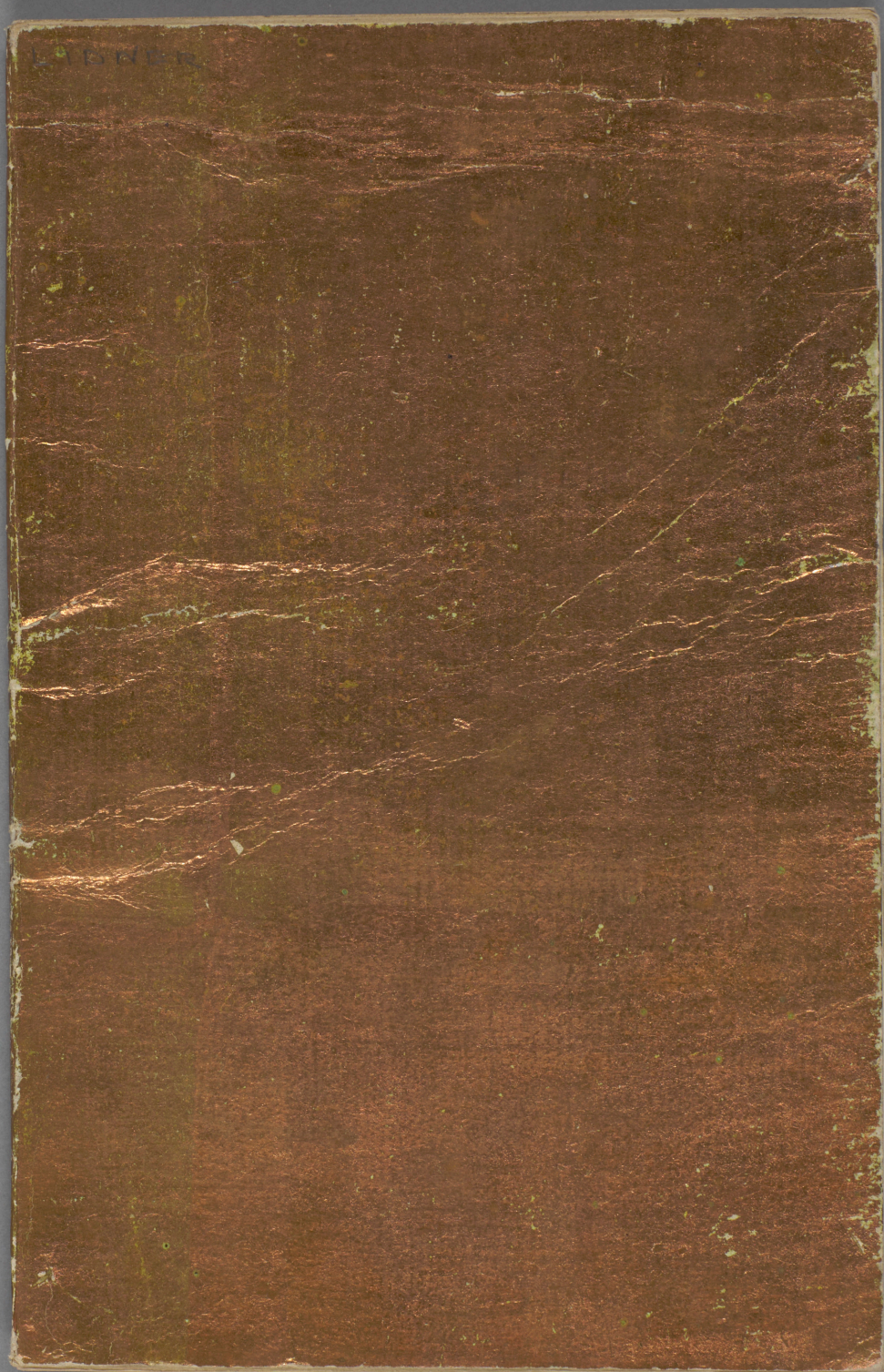

**Glömskan. Stancer af Lidner.
Stockholm, tryckt i kongl.
tryckeriet, 1789.**

Lidner, Bengt,

1700-1829 81 A Br.

Nitt. Sv.

(Bv)

0

1700-1829

Ex. A.

Lidner, Bengt

Ex. A

Sv. Saml.
Vitt. Sv.
(Br)
1700-1800

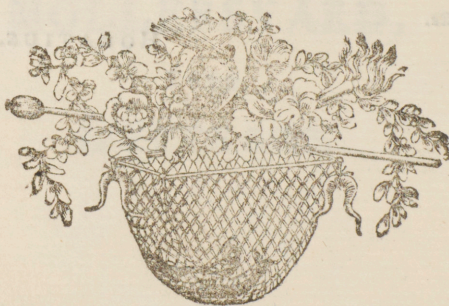

GLÖMSKAN,

STANCER

AF

LIDNER.

STOCKHOLM,
TRYCKT I KONGL. TRYCKERIET,
1789.

*Vixere fortes ante Agamemnona
Multi, sed omnes illacrymabiles
Urgentur, ignotique longa
Nocte.*

HORATIUS.

TIL
LANDSHÖFDINGSKAN,
VÄLBORNA
FRU
MARIE CHARLOTTE
MÖLLERSVÄRD,
FÖDD
L'ESTRADE.

Förglömd af lyckan och de stora,
Jag Glömskans valde fungit har,
At i des afgrund mig förlora
En Himmel för min tanka var,
Jag ville sista droppan tömma
Af denna, ack! så djupa flod;
Strax med det sköna och det ömma
Du för mit bildnings öga flod.
Jag mindes då Dit ädelmod,
Och önskade, at aldrig glömma.

GLÖMSKAN.

Ack! skal jag Svanen lik, mit öde mig påminna?
Ja! Sångmö, fjung, som han, hvad snart oss förestår.
Se Glömskans mulna flod med tyfta böljor rinna,
Och skölja Tidens spår.

Förgåfves sig din blick til Minnets Tempel höjer,
Med Hjeltars vapen prydt, och store Skalders namn:
Ån någre fecler blott: och långsamt det sig böjer
Mot glömskans djupa fann.

Långt förr än lagren hann, *Homér!* din hjeslä kröna;
Har jorden Hjeltar ägt, och de en värdig fång;
Nu alla glömskans rof! --- Du och *Achil* få róna
Den samma lott engång.

O, Årelyfnans slaf! hvad fåfängt hopp dig gläder!
De floder *Cesar* fick i öknar ramlat kull.
Nej! Himmelskt lycklig den, på dygdens bana träder
För dygdens egen skull.

Dygd! höga känsla! Dygd! At mig ej menskor minnas;
Men måtte jag en gång få kunna göra godt!
Det är tyranners graf, på hvilken marmor finnas:
På dygdens mosså blott.

I Ynglingar, som nu i GUSTAFS fotspår striden,
Begår til menskors väl, och fosterlandets röst,
Långt mer än lagrens pragt, långt mer än pyramiden
Uplifve Edra bröst.

Hvart?

Hvart? kring et blodfullt haf skal jag hans vålnad föka?

Har jorden gömt hans stoft för fafor och besvär?

Nej! uti ætherns rymd, at stjernors antal öka,

Se *Hogenhusen* är.

Hur eldas nu mit bröst! I Hjeltar! til hans ära

Jag helga lyran tar, som Bard, och Svensk, och fri.

At sjunga Stora Mån, åt Dem at offer bära,

Är Deras like bli.

Men båta fång och mod? ---- O, mer än hårda öden?

En gång, en gång få dygd med brottet lika del;

Och glömskans svarta moln kring grafven bredd, sen döden

Slöt lifvets forgespel.

Tyranners vilda brott på Ryktets vingar fara,
Och hämnden deras namn til feelers affky dömt.

Så, *Christjern!* äfven dit skal glömskan länge spara,

Då *Yngves* ren är glömdt.

Du, mina Fäders jord! I Dygder. och du Åra!

Och ömma Mencklighet! ---- ack! Hjertats Majestät,

På Edert altare, hvi skal jag lagrar skåra,

Då glömskan fluker det?

Jo! fast en Gud ej fans. ---- O, mina glömda fäder?

Jag trampar Edert stoft, vilgörande mot mig.

Det ropar: *Yngling, hör! den jord, du ren beträder,*

Jag odlat har för dig.

Du

Du skulle, jordens barn! din Skapare förglömma;

Om åskor, haf och storm ej röto: här är Gud!

Ack! vid de rika regn, som då du fötver strömma,

Förgäter du hans bud.

Sprid, Nattens Majestät, kring mina vänners grifter

Dit sorgfna sken nu sprid! Jag helgar dem min fång

Här prunkar marmorn ej med stolta öfverkrifter,

Hit hjertat för min gång.

Ack! af en lutad, gran i vintrens stormar bruten

En skalle skyddas här bland få och multna ben.

Af jordens öppna barm, hur ligger du förskuten,

Och hvit af solens sken.

Törhända, Korpars rof! din moder du bedröfvat.
Nej! min Orest det är, han, som gjort ufla godt,
Han . . . Mensklighet, hvad blygd! för dygder han utöfvat
En hand full mull ej fått.

Välgerningen förglöms, och heane otack följer:
Men ingen ångre sig . . . Man gjort ju godt ändå.
Välsignadt du, o, träd! du dessa ben fördöljer:
Din telning frodas må.

Dock, hvarför vinnars stoft med tårar fruktelöst våtat?
I evighetens natt man mer ej drömma får.
De redan mig förglömt --- Så måste jag förgåta
Den, än mig återstår.

Min lagerkrönta graf af dig, min trogna maka

En helig midnatts stund, ack! snart befökas skal:

Då älfkas du ej mer! Dig qvalets stormar skaka;

Men jag är döf och kall.

Så hafva, svarta våg! Hur lugnt förglömd, at vara,

Förgåta oförrätt, sig sjelf och ödets brott;

Dock! Om det möjligt är, hos mig en känsla spara

För dem, som gjort mig godt.

Hvi dessa vålnader i nattens hemska stunder?

Ån för dem hämdens blix, at störa mördarns ro;

Ån drifver kärlek dem, at sväfva ner i lunder,

Som dufvan kring sit bo.

Om öfver detta klot, der brott och dygder blandas

Min skugga irra skal stum, saknande och rädd;

Må i en västan fläckt välsignelser jag andas

Ikring en uflings bädd.

Men, Glömska! sig din magt mer vidt, än hafvet sträcker:

Et torn af irrblofs lyft i Mälarns negder står.

Des hvalf välgörande en dårars hop betäcker;

Bland dem, se *Elma* går.

Utaf sin älskare hon grymt bedragen blifvit,

Och svept i glömskans moln sig lycklig tror ännu.

O! du, som all din tid åt vetenskaper gifvit,

Mer fäll är hon, än du.

Gud!

Gud! öfver glömskans haf Din blick omätlig brinner.

Du varit och Du är --- Men Chaos öpnat sig

Och Himlarne förgås, och alt Dit verk förfvinner,'

Och alt förgåter Dig.

Nej! Jag af Gud en del. Mit Uphof och min Åra!

Du ropade mig fram ur Glömskan, för at bli;

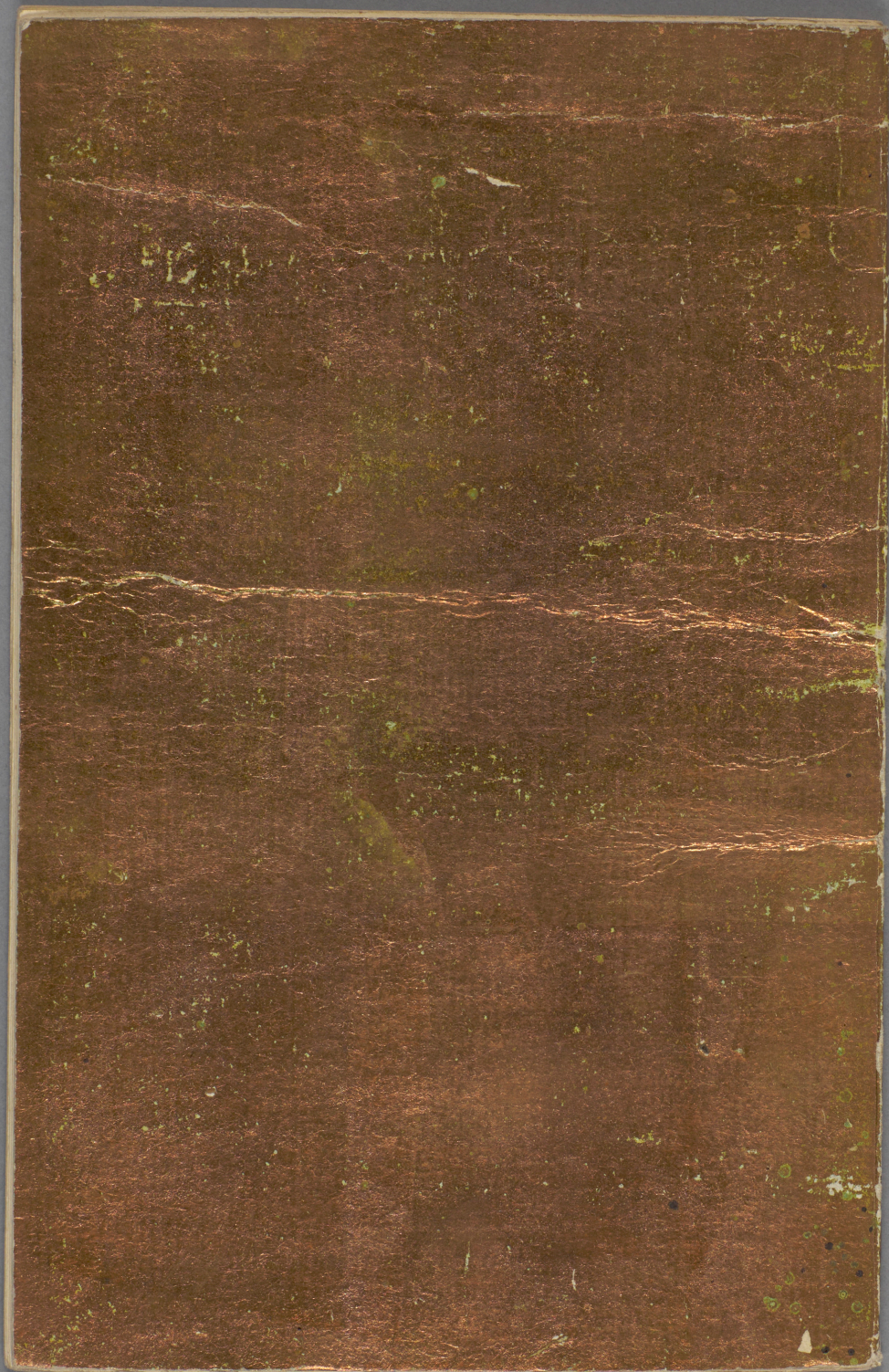
Och nu jag hennes rof? ---- Jag skal Dig offer bära,

Jag evig är och fri.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

